KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 21.12.2005
COM(2005) 671 końcowy

2005/0278 (CNS)
2005/0279 (CNS)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

w sprawie produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych

(przedstawione przez Komisję)

UZASADNIENIE

RAMY POLITYKI

Produkcja ekologiczna

1. W 1991 r. Rada, wydając rozporządzenie (EWG) nr 2029/91, stworzyła pierwsze w historii UE ramy prawne dla rolnictwa ekologicznego i ekologicznej produkcji żywności. Od tego czasu do momentu, kiedy Komisja, korzystając ze zdobytego doświadczenia, rozpoczęła proces przeglądu tych ram, upłynęło ponad dziesięć lat intensywnego rozwoju rolnictwa ekologicznego.

2. Od czasu przyjęcia rozporządzenia w 1991 r. rozwój produkcji ekologicznej osiągnął imponujące rozmiary, a udział tego sektora rolnego w większości Państw Członkowskich nadal rośnie. Według najnowszych danych statystycznych 149 000 gospodarstw jest obecnie uznawanych za gospodarstwa ekologiczne lub za gospodarstwa podlegające konwersji na metody ekologiczne. W 2003 r. gospodarstwa te stanowiły 1,4% ogólnej liczby gospodarstw rolnych w 25 Państwach Członkowskich. W 2003 r. poświadczony obszar użytków ekologicznych i użytków podlegających konwersji obejmował 5,7 mln ha i stanowił 3,6% referencyjnej powierzchni gruntów wykorzystywanych rolniczo.

3. Podczas prezydencji Szwecji w 2001 r. Rada, biorąc pod uwagę opisany wyżej rozwój oraz konferencje w sprawie żywności ekologicznej i rolnictwa ekologicznego, które odbyły się w Austrii w 1999 r. i w Dani w 2001 r., zwróciła się do Komisji z wnioskiem, aby zaproponowała ona Europejski plan działania na rzecz żywności ekologicznej i rolnictwa ekologicznego (EPD). Zgodnie z wspomnianym wnioskiem plan miał formułować podstawy rozwoju polityki w sektorze produkcji ekologicznej w najbliższych latach, kształtując zarazem ogólną strategiczną wizję dotyczącą wkładu rolnictwa ekologicznego we wspólną politykę rolną.

4. W okresie poprzedzającym tworzenie planu działania przeprowadzono szeroko zakrojone konsultacje: odbyły się m. in. spotkania panelowe ekspertów, konsultacje za pośrednictwem Internetu, a w styczniu 2004 r. publiczne przesłuchanie.

5. Najważniejsze wnioski z tych konsultacji z dziedziny prawa można streścić w następujący sposób: należy w bardziej jednoznaczny sposób określić zasady rządzące rolnictwem ekologicznym i jego cele; ważną sprawą jest ochrona integralności systemu kontroli; należy naprawić zakłócenia rynku wewnętrznego powodowane przez krajowe i prywatne oznakowanie i normy; należy także uzupełnić i ulepszyć standardy oraz usprawnić przepisy dotyczący przywozu.

6. Komisja przyjęła komunikat w sprawie EPD w czerwcu 2004 r. W ramach planu określono 21 działań mających na celu ułatwienie dalszego rozwoju rolnictwa ekologicznego w UE. W swoich konkluzjach z października 2004 r. Rada zwróciła się do Komisji o dalsze wdrażanie EPD w oparciu o konkretne środki i mając na uwadze zagwarantowanie uproszczenia i ogólnej spójności oraz o przedstawienie odpowiednich wniosków w 2005 r. Kilka z wymienionych działań zakłada wprowadzenie zmian w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2092/91 w sprawie rolnictwa ekologicznego.

7. Wniosek uwzględnia wyniki konsultacji opinii publicznej, które zostały przeprowadzone przed przyjęciem EPD, a także konkluzje Rady. Pod uwagę wzięto również nadesłane później odpowiedzi i liczne wnioski pisemne Państw Członkowskich i zainteresowanych stron, przedłożone w odpowiedzi na dokument

roboczy służb Komisji zatytułowany „Informacje i konsultacje w sprawie najważniejszych zagadnień związanych ze zmianą rozporządzenia Rady (EWG) nr 2092/91". Konsultacje te odbyły się w ramach spotkań stałego komitetu i grupy doradczej ds. rolnictwa ekologicznego odpowiednio 26 września i 5 października 2005 r.

Badania

8. Określając cele i zasady niniejszego wniosku, jego autorzy uwzględnili początkowe wyniki badań, uzyskane w ramach programu badawczego „Zmiana rozporządzenia UE w sprawie rolnictwa ekologicznego – badania pomocnicze"[1]. Stanowiąc na późniejszym etapie szczegółowe przepisy wykonawcze, Komisja weźmie pod uwagę końcowe wyniki projektów badawczych „Zmiana rozporządzenia UE w sprawie rolnictwa ekologicznego – badania pomocnicze" i „Opracowywanie kryteriów i procedur oceny EPD"[2].

Zrównoważony rozwój europejskiej akwakultury

9. W dziedzinie akwakultury wniosek osiąga jeden z celów wyznaczonych w komunikacie Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z 2002 r. w sprawie zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury[3], którym jest „harmonizacja zasad akwakultury ekologicznej ujętych w rozporządzeniu (EWG) nr 2092/91".

Uproszczenie i lepsze stanowienie prawa

10. Zdefiniowanie i zebranie w uproszczonym, bardziej zrozumiałym i przejrzystym rozporządzeniu Rady celów, zasad i podstawowych reguł dotyczących etykietowania, kontroli, przywozu i produkcji oznacza uproszczenie istniejących w dziedzinie produkcji ekologicznej ram prawnych. Wniosek znacznie ogranicza ilość szczegółowych danych w rozporządzeniu Rady i w przyszłości umożliwi zmniejszenie ilości szczegółowych informacji w przepisach wykonawczych. Wniosek zastępuje również stosowaną obecnie praktykę „stanowienia prawa poprzez odstępstwa" przejrzystym i ściśle regulowanym mechanizmem, który pozwala na stosowanie mniej sztywnych reguł (patrz „Elastyczność").

11. Zasady i reguły produkcji, sformułowane w niniejszym wniosku, określają podstawowe wymagania dotyczące produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych. Aby umożliwić zastosowanie tych zasad, konieczne jest określenie dalszych szczegółowych reguł, z kolei dla potrzeb zarządzania regułami konieczne będzie częste podejmowanie decyzji, np. w sprawie zatwierdzenia składników i substancji, których można używać do wytwarzania produktów ekologicznych. Ponadto w wyniku niedawnej reformy wspólnej polityki rolnej (WPR), jej głównym celem stało się wytwarzanie produktów wysokiej jakości, przy poszanowaniu zasad ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt oraz reagowanie na problemy wzbudzające zaniepokojenie społeczne. Niniejszy wniosek legislacyjny jest

---

1 EEC/2092/91 (Organic) Revision SSPE-CT-2004-502397: Zmiana rozporządzenia UE w sprawie rolnictwa ekologicznego – badania pomocnicze.

2 ORGAP SSPE-CT-2005-006591: Europejski plan działania na rzecz żywności ekologicznej i rolnictwa ekologicznego, Opracowywanie kryteriów i procedur oceny Planu działania na rzecz rolnictwa ekologicznego.

3 Komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego „strategia zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury" COM(2002) 511 wersja ostateczna.

zatem istotnym elementem wspólnej polityki rolnej. Jest on również ściśle związany kierunkiem rozwoju rynków rolnych. Aby uprościć proces podejmowania decyzji i w większym stopniu włączyć zagadnienie jakości do wspólnej polityki rolnej i związanych z nią systemów zarządzania, obecny Komitet regulacyjny należy zastąpić „Komitetem zarządzającym".

12. Należy podkreślić, że przepisy dotyczące kontroli są uproszczone, ponieważ odsyłają do wspólnych ram rozporządzenia (WE) nr 882/2004 w sprawie urzędowych kontroli zgodności z prawem paszowym i żywnościowym[4]. W niniejszym tekście pozostawiono wyłącznie te przepisy, które są właściwe dla rolnictwa ekologicznego. Zastosowanie podejścia opartego na ryzyku, ustanowionego powyższym rozporządzeniem, umożliwi zmniejszenie obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych. Oczekuje się, że to nowe podejście umożliwi precyzyjniejsze ukierunkowanie kontroli na obszary, na których ryzyko jest największe. Korzyści z takiego podejścia będą czerpać również te podmioty gospodarcze, które stosują wewnętrzne systemy kontroli oparte na ryzyku.

13. Podsumowując, niniejszy wniosek przyczynia się do realizacji różnorodnych inicjatyw Komisji, mających na celu uproszczenie prawodawstwa. Realizuje on cel Programu uproszczenia otoczenia prawnego dla przemysłu rolnego i spożywczego, wymieniony w komunikacie Komisji w sprawie „realizacji wspólnotowego programu lizbońskiego: Strategia uproszczenia otoczenia prawnego"[5] Jest on również wymieniony w komunikacie Komisji w sprawie uproszczenia i udoskonalenia otoczenia prawnego we wspólnej polityce rolnej[6].

WNIOSEK

Przedmiot, zakres i definicje

14. Wniosek uwzględnia bezpośrednio nie tylko etykietowanie, lecz również „produkcję ekologiczną". Wniosek nie obejmuje przygotowania i sprzedaży konsumentowi końcowemu posiłków w kuchniach działających na dużą skalę, np. w restauracjach, hotelach, szpitalach, stołówkach lub w barach i kawiarniach.

15. Jeśli chodzi o produkty, proponuje się, aby w zakres wniosku wchodziły nieprzetworzone produkty rolne, bez względu na ich końcowe wykorzystanie, tzn. zwierzęta gospodarskie, nieprzetworzone produkty roślinne i zwierzęce oraz żywe i nieprzetworzone produkty akwakultury. Jeśli chodzi o przetworzone produkty rolne, proponuje się, aby zostały uwzględnione w stopniu, w jakim są przeznaczone do spożycia przez ludzi lub zwierzęta, tzn. aby obejmowały paszę, przetworzone produkty roślinne, zwierzęce i akwakultury. Wniosek określa zatem cele, zasady i reguły dotyczące produkcji wszystkich produktów, w tym ekologicznego wina, produktów akwakultury i przetworzonych środków spożywczych. Szczegółowe reguły dotyczące wszystkich produktów mogą zostać określone przy pomocy procedury komitologii. Jest ona szczególnie odpowiednia do przyjęcia szczegółowych reguł dotyczących produkcji wina ekologicznego, ponieważ zgodnie z

---

[4] Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt.

[5] COM(2005) 535 wersja ostateczna z dnia 25.10.2005 r.

[6] COM(2005) 509 wersja ostateczna z dnia 19 października 2005 r.

obecnymi regułami jest to wykluczone. Reguły dotyczące produkcji w sektorze akwakultury zostaną również ustalone w późniejszym terminie.

16. Na obecnym etapie nie przewiduje się rozszerzenia zakresu wniosku. Wniosek nie obejmuje produktów łowiectwa i rybołówstwa dzikich zwierząt; ze względu na fakt, że nie są one uzyskiwane przy pomocy metod rolniczych, ich uwzględnienie nie było by spójne z proponowanymi celami i zasadami. W zakres wniosku nie wchodzą również następujące produkty nieuwzględnione w załączniku I do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejska: minerały, wody, nieżywnościowe przetworzone produkty rolne, takie jak wyroby włókiennicze, kosmetyki i inne produkty przemysłowe.

Cele i zasady produkcji ekologicznej

17. Jak stwierdzono w EPD, konieczne jest wzmocnienie rozporządzenia poprzez odpowiednie zdefiniowanie celów i zasad. We wniosku sformułowano następujące cele produkcji ekologicznej:

- ochrona interesów konsumentów, zagwarantowanie zaufania konsumentów i unikanie wprowadzającego w błąd etykietowania;
- rozwijanie produkcji ekologicznej z uwzględnieniem regionalnych różnic klimatycznych, warunków rolnych i stopnia rozwoju rolnictwa ekologicznego;
- wysoki poziom ochrony środowiska, bioróżnorodności i zasobów naturalnych;
- poszanowanie wysokich standardów dotyczących dobrostanu zwierząt, w pełni odzwierciedlających charakterystyczne potrzeby poszczególnych gatunków zwierząt.

18. Większość podstawowych zasad uwzględnionych w niniejszym wniosku znajduje się wśród obecnych szczegółowych zasad w załącznikach do rozporządzenia (EWG) nr 2092/91. Niniejszy wniosek ponownie formułuje te zasady w artykułach, które są zgodne z celami.

19. Oprócz celów i zasad, mając na względzie zrozumiałość wniosku, w zmienionym rozporządzeniu uwzględniono „zasady produkcji". Ich celem jest ustalenie parametrów dla szczegółowych zasad, które zostaną ustanowione rozporządzeniami Komisji.

Elastyczność

20. Celem wniosku jest stworzenie warunków dla rozwoju sektora i rentowności produkcji, zgodnie z kierunkami rozwoju rynku i produkcji. W tym celu wniosek przewiduje pewien, ściśle regulowany, stopień elastyczności. Zgodnie z zasadą elastyczności Państwa Członkowskie będą mogły, przy pomocy procedury komitologii, stosować mniej surowe zasady produkcji w celu uwzględnienia zróżnicowania klimatycznego, rozwoju i specyficznych warunków produkcji na poziomie lokalnym. Zasada ta przewiduje zastąpienie wielu różnych stosowanych obecnie odstępstw ogólnym, ale ściśle regulowanym systemem. W przeciwieństwie do obecnie obowiązującego systemu, w niniejszym wniosku ściśle określono warunki, zakres i podział kompetencji między podmiotami zaangażowanymi w proces przyznawania odstępstw.

Etykietowanie

21. W celu dalszej ochrony terminu „ekologiczne” należy utrzymać obowiązujące zasady dotyczące jego użytkowania, a także stosowania odsyłaczy do tego terminu, jego pochodnych, wersji skróconych i przekładów.

22. Na wszystkich produktach zgodnych z rozporządzeniem, w tym na wszystkich produktach przywożonych, powinno widnieć logo UE. W trakcie przygotowywania EPD w wyniku dyskusji z zainteresowanymi stronami i z Państwami Członkowskimi zadecydowano, że logo UE nie powinno być na razie obowiązkowe, ponieważ może ono być postrzegane jako nadmierna ingerencja WE w wolność gospodarczą w innych dziedzinach. Proponuje się jednak, aby produkty produkowane we Wspólnocie, na których logo UE nie zostało umieszczone, były obowiązkowo opatrzone prostym, standaryzowanym napisem **UE-EKOLOGICZNE**. Celem wprowadzenia tego obowiązku jest skuteczne informowanie wszystkich podmiotów gospodarczych w łańcuchu produkcyjnym, że dany produkt jest zgodny z jednolitym standardem UE.

23. W celu utrzymania zaufania konsumentów, stosowanie w sektorze rolnictwa ekologicznego organizmów zmodyfikowanych genetycznie (GMO) i wyprodukowanych z nich lub z ich zastosowaniem produktów powinno być nadal, podobnie, jak w obowiązującym rozporządzeniu, zakazane. Pomimo to, obecnie obowiązujące zasady produkcji ekologicznej nie zabraniają równoczesnego etykietowania produktów przypadkowo skażonych przez GMO jako produktów ekologicznych i GMO. Jak oznajmiono w EPD, wniosek zabrania używania terminu „ekologiczny” w odniesieniu do produktów oznakowanych jako GMO. Ponadto wartości progowe dla etykietowania produktów ekologicznych i nieekologicznych powinny być takie same, chyba że w szczegółowych zasadach przewidziano szczególne wartości progowe, np. w przypadku nasion ekologicznych.

24. Należy utrzymać obowiązujący przepis, zgodnie z którym zawartość produktów rolnych musi być w co najmniej 95% „ekologiczna”. Zniesiona zostanie jednak kategoria, w której dozwolone było odniesienie do ekologicznej metody produkcji na wykazie składników, jeżeli dany produkt zawierał od 70% do 95% składników rolnych pochodzenia ekologicznego. Ze względu na rozwój sektora ekologicznego w ostatnich latach kategoria ta nie jest już konieczna.

Kontrole

25. W odniesieniu do kontroli, rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie urzędowych kontroli zgodności z prawem paszowym i żywnościowym, obejmujące rolnictwo ekologiczne, wchodzi w życie 1 stycznia 2006 r. Szczególne wymagania w odniesieniu do rolnictwa ekologicznego powinny być uzgodnione z wymienionym rozporządzeniem. Dlatego w celu zrealizowania potrzebnych reform oraz uaktualnienia przepisów, wniosek ponownie formułuje przepisy dotyczące kontroli ekologicznej opierając się w jak największym stopniu na ramach stworzonych przez rozporządzenie (WE) nr 882/2004. Szczegółowe przepisy właściwe dla produkcji ekologicznej pozostają częścią nowego rozporządzenia w sprawie produkcji ekologicznej.

26. Zgodnie z przepisami ustanowionymi rozporządzeniem (WE) nr 882/2004, Państwa Członkowskie będą zobowiązane do uwzględnienia wszystkich rodzajów produkcji i działań objętych nowym rozporządzeniem w swoich wieloletnich krajowych planach kontroli i do spełnienia wymagań w zakresie wzajemnej pomocy. Państwa będą

zobowiązane do notyfikowania wieloletnich krajowych planów kontroli Komisji, która może zwrócić się do nich o dokonanie zmian oraz użyć planów jako wskazówek w trakcie kontroli wspólnotowych. Ponadto, na mocy rozporządzenia (WE) nr 882/2004, prywatne organy kontrolne będą podlegały obowiązkowi akredytacji. Wreszcie wniosek wymaga, aby właściwe władze i organy kontrolne promowały standard ekologiczny WE i nie podważały go, zgodnie z zasadą „jednolitej koncepcji produkcji ekologicznej".

27. Aby zagwarantować swobodny przepływ produktów ekologicznych we Wspólnocie, utrzymane zostaną obowiązujące przepisy, zgodnie z którymi Państwa Członkowskie są zobowiązane do przestrzegania zasady jednolitego rynku. W związku z powyższym szczególne znaczenie ma zawarty w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 wymóg dotyczący obowiązkowej akredytacji prywatnych organów kontrolnych. Jednym z podstawowych celów reformy ram prawnych w dziedzinie rolnictwa ekologicznego jest ograniczenie negatywnych dla handlu skutków istnienia na rynku wewnętrznym wielu różnych świadectw, zarówno publicznych, jak i prywatnych. Wniosek zawiera następujące instrumenty zwiększania bezstronności i ograniczania konfliktów interesów: objęcie prywatnych organów kontrolnych systemem kontroli, „zdrowa" konkurencja między organami kontrolnymi i uznanie wcześniejszych decyzji dotyczących świadectw stwierdzających równoważność norm.

28. Jeśli chodzi o krajowe logo i znaki zgodności, wniosek przewiduje wprowadzenie pełnego dostępu do nich dla wszystkich produktów, które są zgodne z zasadami wspólnotowymi.

29. Wydanie świadectwa potwierdzającego, że dany podmiot gospodarczy lub partia produktów zostały uznane za zgodne z zasadami i regułami rolnictwa ekologicznego jest uznawanym narzędziem w handlu produktami ekologicznymi, w wielu przypadkach warunkującym dostęp do znaków zgodności. Praktyki wydawania świadectw przez właściwe organy lub przez organy kontrolne, którym właściwe władze przekazały wykonywanie zadań związanych z kontrolą, nie powinny w sposób bezpośredni lub pośredni ograniczać swobodnego przepływu produktów ekologicznych, swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług w dziedzinie, której dotyczą wydawane przez nie świadectwa. W związku z tym praktyki wydawania świadectw powinny podlegać ścisłemu nadzorowi, szczególnie w zakresie wzajemnego uznawania świadectw i pobierania opłat. Nadzór w tej dziedzinie należy podjąć nie naruszając stosowania art. 43 i 49 Traktatu. Jeśli chodzi o dostęp do krajowych logo i znaków zgodności, wniosek uwzględnia zasady ułatwiające dostęp do nich dla produktów, które spełniają równoważne normy, obciążając organ kontroli, do którego dany podmiot gospodarczy zwrócił się o przyznanie logo, obowiązkiem dowiedzenia, że dany produkt nie spełnia równoważnych norm. Wreszcie wniosek przewiduje zasady gwarantujące utrzymanie opłat za wykonywanie zadań związanych z kontrolą i wydawaniem świadectw na rozsądnym poziomie.

30. Ponadto, dzięki propagowaniu „jednolitej koncepcji" produkcji ekologicznej, zyska ona uznanie wśród konsumentów oraz ich zaufanie, co powinno korzystnie wpłynąć na swobodny przepływ produktów ekologicznych. Z tego względu zabronione powinno być umieszczanie bezpośrednio na produktach ekologicznych lub w związanych z nimi materiałach reklamowych i promocyjnych ogólnych twierdzeń, że dane normy są lepsze, bardziej restrykcyjne czy bardziej ekologiczne". Dozwolone będzie natomiast umieszczanie informacji niewprowadzających w błąd i opartych na faktach.

31. Wysoki stopień harmonizacji umożliwia dalsze ograniczenie zasięgu prywatnych logo i znaków zgodności. Stąd osiągnięcie wysokiego stopnia harmonizacji, określone jako cel w EPD, jest również celem niniejszego wniosku. Jego osiągnięcie powinno być ułatwione dzięki wymienionemu powyżej mechanizmowi umożliwiającemu elastyczność oraz dzięki przyjęciu szczegółowych zasad przez komitet zarządzający (patrz „Elastyczność").

32. Należy dodać, że gwarancje systemu kontroli opierają się na weryfikacji kontroli dokumentów, inspekcji gospodarstw i przedsiębiorstw ekologicznych, uzgadnianiu przepływów handlowych i testach na zawartość substancji zakazanych. Na rynku nie są dostępne testy weryfikujące w bezstronny i powtarzalny sposób właściwości produktów ekologicznych. Instytut Materiałów Referencyjnych i Pomiarów w Geel działający przy Wspólnym Centrum Badawczym dyrekcji generalnej ds. Badań Naukowych prowadzi badania naukowe, których celem jest stworzenie odpowiednich testów.

Przywóz

33. W odniesieniu do handlu z krajami trzecimi proponuje się, aby dostęp do rynku UE był przyznawany pod warunkiem przestrzegania zasad obowiązujących w UE albo na podstawie zbliżonych gwarancji władz danego państwa trzeciego lub certyfikowanych przez UE, zatwierdzonych organów kontrolnych. Ocena równoważności na potrzeby przywozu będzie się opierała na międzynarodowej normie (*Kodeks żywnościowy*) lub na prawie wspólnotowym. W stosownych przypadkach państwa trzecie mogą dodać do nich swoje własne ustalenia. Obecny system opierający się na „wspólnotowym wykazie państw trzecich" zostanie utrzymany. Przewiduje się składanie rocznych sprawozdań i następcze wizyty kontrolne organizowane przy współudziale Państw Członkowskich. Pozwolenie na wprowadzenie danego produktu na rynek UE będzie udzielane pod warunkiem zgodności produktu z normami UE i włączenia go do systemu kontroli UE lub na podstawie równoważnych gwarancji, poświadczonych przez organy kontrolne zatwierdzone do tego celu przez Wspólnotę.

Wejście w życie i stosowanie nowych zasad

34. Wniosek nie uwzględnia szczegółowych zasad, które obecnie są określone w załącznikach do rozporządzenia (EWG) nr 2092/91. Aby zmiana systemu przebiegła sprawnie, data początku obowiązywania nowego systemu powinna być odpowiednio oddalona w czasie. Proponuje się, aby dniem wejścia w życie rozporządzenia był 1 stycznia 2009 r. - umożliwi to ponowne opracowanie i transpozycję istniejących szczegółowych zasad do nowego rozporządzenia.

35. Niektóre przepisy obowiązującego rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 dotyczące przywozu tracą ważność z dniem 31 grudnia 2006 r. Dlatego nowy system przywozu powinien obowiązywać od 1 stycznia 2007 r. W związku z tym niewiele czasu pozostanie na jego wdrożenie, szczególnie jeśli chodzi o uznawanie organów kontrolnych uprawnionych do przeprowadzania kontroli w państwach, które nie są ujęte w wykazie uznawanych państw trzecich. Aby zapobiec zakłóceniom handlu międzynarodowego, konieczne jest umożliwienie Państwom Członkowskim udzielania zezwoleń na przywóz w odniesieniu do pojedynczych produktów do czasu wprowadzenia środków niezbędnych do funkcjonowania nowego systemu. W tym celu uwzględniono drugi wniosek zmieniający rozporządzenie (EWG) nr 2092/91.

Skutki budżetowe

36. Niniejszy wniosek nie ma żadnych bezpośrednich skutków finansowych dla budżetu wspólnotowego.

2005/0278 (CNS)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

w sprawie produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego[7],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Produkcja ekologiczna jest ogólnym systemem zarządzania gospodarstwem i produkcji żywności, łączącym najkorzystniejsze dla środowiska praktyki, wysoki stopień bioróżnorodności, ochronę zasobów naturalnych, stosowanie wysokich standardów dotyczących dobrostanu zwierząt i produkcję odpowiadającą wymaganiom niektórych konsumentów preferujących wyroby z substancji naturalnych i wytwarzane w naturalny sposób. Ekologiczna metoda produkcji pełni zatem podwójną funkcję społeczną: z jednej strony dostarcza towarów na specyficzny rynek kształtowany przez popyt na produkty ekologiczne, a z drugiej strony jest działaniem w interesie publicznym, ponieważ przyczynia się do ochrony środowiska, dobrostanu zwierząt i rozwoju obszarów wiejskich.

(2) Udział sektora rolnictwa ekologicznego rośnie w większości Państw Członkowskich. W ostatnich latach szczególnie wyraźny jest wzrost zapotrzebowania na produkty ekologiczne. Niedawne reformy wspólnej polityki rolnej, kładąc nacisk na dostosowanie produkcji do potrzeb rynku i dostarczanie produktów wysokiej jakości w celu zaspokojenia oczekiwań klientów prawdopodobnie przyczynią się do dalszego powiększenia się rynku produktów ekologicznych. W związku z powyższym prawodawstwo dotyczące produkcji ekologicznej odgrywa coraz większą rolę w ramach polityki rolnej i jest ściśle związane z rozwojem rynków rolnych.

(3) Celem wspólnotowych ram prawnych regulujących sektor produkcji ekologicznej powinno być zagwarantowanie uczciwej konkurencji i właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego produktów ekologicznych, a także utrzymanie i uzasadnienie zaufania konsumentów w stosunku do produktów oznakowanych jako ekologiczne. Ponadto celem ram prawnych powinno być stworzenie takich warunków, w których sektor będzie mógł się rozwijać zgodnie z tendencjami rynkowymi i w dziedzinie produkcji.

---

[7] Dz.U. C … z …, str. …

(4) W komunikacie Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącym Europejskiego planu działania na rzecz żywności ekologicznej i rolnictwa ekologicznego[8] zaproponowano, aby poprawić i wzmocnić wspólnotowe normy dotyczące rolnictwa ekologicznego, a także wymagania dotyczące przywozu i kontroli. W swoich konkluzjach z dnia 18 października 2004 r. Rada wezwała Komisję do przeprowadzenia przeglądu wspólnotowych ram prawnych w tej dziedzinie, mając na uwadze ich uproszczenie i ogólną spójność, a w szczególności ustanowienie zasad wspierających harmonizację norm oraz, w stosownych przypadkach, zmniejszenie stopnia ich szczegółowości.

(5) W związku z tym stosowne jest bardziej jednoznaczne określenie celów, zasad i reguł mających zastosowanie do produkcji ekologicznej, co przyczyni się do zwiększenia przejrzystości i zaufania klientów, jak również do rozpowszechnienia zharmonizowanego rozumienia koncepcji produkcji ekologicznej.

(6) W tym celu należy uchylić rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych[9] i zastąpić je nowym rozporządzeniem.

(7) Konieczne jest stworzenie ogólnych wspólnotowych ram obejmujących reguły ekologicznej produkcji roślinnej i zwierzęcej, w tym zasad dotyczących konwersji, jak również produkcji przetworzonej żywności i paszy. Uprawnienia do ustalania szczegółów tych ogólnych reguł oraz do przyjęcia wspólnotowych reguł produkcji w sektorze akwakultury powinny zostać przekazane Komisji.

(8) Należy w większym stopniu ułatwić rozwój produkcji ekologicznej, w szczególności poprzez wspieranie wykorzystania nowych, lepiej dostosowanych do potrzeb produkcji ekologicznej technik i substancji.

(9) Organizmy zmodyfikowane genetycznie (GMO) i wyprodukowane z nich lub z ich zastosowaniem produkty nie są zgodne z koncepcją produkcji ekologicznej i sposobem, w jaki konsumenci postrzegają produkty ekologiczne. Z tego względu nie powinny być one celowo stosowane w rolnictwie ekologicznym lub w trakcie przetwarzania produktów ekologicznych.

(10) Rolnictwo ekologiczne powinno funkcjonować w oparciu o zasoby odnawialne, w ramach systemów rolniczych zorganizowanych na poziomie lokalnym. W celu ograniczenia zużycia zasobów nieodnawialnych, odpady pochodzenia roślinnego i zwierzęcego powinny być poddawane recyklingowi, który umożliwia uzyskanie substancji odżywczych do nawożenia gleby oraz produkcję energii.

(11) Ekologiczna produkcja roślinna powinna przyczyniać się do utrzymywania i zwiększania żyzności gleby, a także zapobiegać jej erozji. Rośliny powinny być nawożone poprzez ekosystem gleby, a nie przy pomocy dodawanych do gleby nawozów rozpuszczalnych.

---

[8] COM (2004) 415 wersja ostateczna z dnia 10.6.2004 r.

[9] Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1567/2005 (Dz.U. L 252 z 28.9.2005, str. 1).

(12) Podstawowymi elementami systemu zarządzania ekologiczną produkcją roślinną są: zarządzanie żyznością gleby, wybór gatunków i odmian, płodozmian zaplanowany na wiele lat, recykling substancji organicznych i odpowiednie techniki uprawy. Dodatkowe nawozy, środki użyźniające glebę i środki ochrony roślin powinny być używane wyłącznie przypadku, gdy ich użycie jest zgodne z celami i zasadami produkcji ekologicznej.

(13) Produkcja zwierzęca ma podstawowe znaczenie w organizacji produkcji rolnej w gospodarstwach ekologicznych, ponieważ dostarcza ona materii organicznej i substancji odżywczych dla uprawianej gleby, przyczyniając się w ten sposób do poprawy stanu gleby i zrównoważonego rozwoju rolnictwa.

(14) Aby uniknąć zanieczyszczenia środowiska, a w szczególności zasobów naturalnych, takich jak gleba i woda, ekologiczna produkcja zwierzęca powinna być z zasady powiązana z ziemią, odpowiednimi wieloletnimi systemami płodozmianu i karmieniem zwierząt gospodarskich ekologicznymi produktami pochodzenia roślinnego, wytworzonymi przez dane gospodarstwo lub przez sąsiadujące z nim gospodarstwa ekologiczne.

(15) Ponieważ hodowla jest działalnością powiązaną z ziemią, zwierzęta powinny mieć, jeżeli jest to możliwe, dostęp do otwartej przestrzeni lub pastwisk.

(16) Ekologiczna hodowla powinna opierać się na zasadzie poszanowania wysokich standardów dotyczących dobrostanu zwierząt, zaspokajać potrzeby związane z trybem życia danego gatunku zwierząt, a zarządzanie w odniesieniu do zdrowia zwierząt powinno się opierać na zapobieganiu chorobom. W związku z powyższym szczególną uwagę należy zwrócić na warunki w pomieszczeniach dla zwierząt, praktyki hodowlane i gęstość obsady. Ponadto do hodowli należy wybierać wolno rosnące odmiany, a także zwracać uwagę na zdolność zwierząt do przystosowania się do lokalnych warunków. Przepisy wykonawcze dotyczące produkcji zwierzęcej i produkcji w sektorze akwakultury powinny gwarantować zgodność przynajmniej z przepisami Europejskiej konwencji o ochronie zwierząt hodowlanych i gospodarskich i związanymi z nią zaleceniami.

(17) Celem systemu ekologicznej produkcji zwierzęcej powinno być to, aby w pełnym cyklu produkcyjnym różnych gatunków zwierząt znalazły się wyłącznie zwierzęta pochodzące z hodowli ekologicznej. Dlatego system ten powinien wspierać wzbogacanie materiału genetycznego zwierząt hodowanych zgodnie z zasadami hodowli ekologicznej i przyczyniać się do zwiększenia samodzielności sektora, gwarantując w ten sposób jego rozwój.

(18) Do czasu przyjęcia wspólnotowych zasad produkcji w sektorze akwakultury, Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość stosowania krajowych norm lub w przypadku ich braku, własnych norm zatwierdzonych lub uznawanych przez Państwa Członkowskie. Aby jednak zapobiec zaburzeniom rynku wewnętrznego Państwa Członkowskie powinny być zobowiązane do wzajemnego uznawania norm dotyczących produkcji w tej dziedzinie.

(19) Ekologiczne produkty przetworzone powinny być produkowane przy użyciu takich metod przetwarzania, które gwarantują przestrzeganie zasad produkcji ekologicznej i utrzymanie zasadniczych cech produktu na wszystkich etapach produkcji.

(20) Ze względu na fakt, że ekologiczne składniki rolne są w coraz większym stopniu dostępne na rynku, możliwe jest dalsze ograniczenie wykorzystania składników nieekologicznych do produkcji ekologicznej żywności przetworzonej i pasz.

(21) Aby umożliwić dostosowanie norm i wymagań ekologicznych do lokalnych warunków klimatycznych lub geograficznych, szczególnych praktyk hodowlanych i stopnia rozwoju, należy stworzyć możliwość elastycznego podejścia do reguł produkcji. Powinno to umożliwić stosowanie mniej restrykcyjnych norm, jednak wyłącznie w stopniu ograniczonym przez szczególne warunki określone w prawodawstwie Wspólnoty.

(22) Ważną kwestią jest utrzymanie zaufania konsumentów do produktów ekologicznych. Z tego względu wyjątki od wymagań mających zastosowanie do produkcji ekologicznej powinny ograniczać się wyłącznie do takich przypadków, w których zastosowanie mniej restrykcyjnych reguł zostanie uznane za uzasadnione.

(23) W celu ochrony klienta i uczciwej konkurencji, terminy używane do oznaczania produktów ekologicznych powinny podlegać ochronie, tak aby nie mogły być używane do oznaczania produktów nieekologicznych. Ochronie powinny podlegać także zwyczajowe pochodne tych określeń i ich wersje skrócone, bez względu na to, czy są one używane osobno, czy łącznie.

(24) Należy również zapobiegać innym formom wprowadzających w błąd twierdzeń na etykietach i w reklamach.

(25) Aby sytuacja na rynku wspólnotowym była jasna, należy wprowadzić obowiązek umieszczania na wszystkich produktach ekologicznych wytworzonych we Wspólnocie prostego, standaryzowanego napisu, przynajmniej w przypadku, gdy nie widnieje na nich wspólnotowe logo produkcji ekologicznej. Stosowanie takiego napisu powinno być możliwe, ale nie obowiązkowe, w przypadku produktów ekologicznych przywożonych z państw trzecich.

(26) Wspólnotowe zasady powinny przyczyniać się do tego, aby wszystkie zainteresowane strony uznawały zharmonizowaną koncepcję produkcji ekologicznej, definiowały ją w taki sam sposób i broniły jej. Z tego względu należy zapobiegać umieszczaniu na etykietach ogólnych twierdzeń, odnoszących się do bardziej restrykcyjnych, lepszych albo bardziej ekologicznych norm, ponieważ powodują one dezorientację i podważają zharmonizowane podejście. Pod warunkiem, że dane stwierdzenie jest zgodne z prawdą i spełnia wymagania dotyczące etykietowania ustanowione w dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych[10], oznaczenia odnoszące się do szczególnych elementów metod produkcji powinny być dozwolone.

(27) Celowe stosowanie w produkcji ekologicznej organizmów zmodyfikowanych genetycznie (GMO) jest zabronione. Mając na uwadze klarowność i spójność, jeżeli dany produkt jest oznakowany jako zawierający GMO, składający się z GMO lub

[10] Dz.U. L 109 z 6.5.2000, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/89/WE (Dz.U. L 308 z 25.11.2003, str. 15).

wyprodukowany z GMO, umieszczanie na nim etykiety stwierdzającej, że jest ekologiczny, nie powinno być możliwe.

(28) Aby zagwarantować, że produkty ekologiczne są wytwarzane zgodnie z wymaganiami ustanowionymi na mocy wspólnotowych ram prawnych dotyczących produkcji ekologicznej, wszystkie działania wchodzące w zakres niniejszego wniosku legislacyjnego powinny być kontrolowane na każdym etapie produkcji i spełniać zasady określone w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt[11].

(29) W niektórych przypadkach stosowanie wymagań dotyczących zgłoszeń i kontroli w odniesieniu do niektórych rodzajów podmiotów gospodarczych zajmujących się handlem detalicznym może wydawać się nieproporcjonalne. Należy zatem umożliwić Państwom Członkowskim zwolnienie takich podmiotów gospodarczych z obowiązku spełnienia wymienionych wymagań.

(30) Wydanie świadectwa stwierdzającego, że dany podmiot gospodarczy lub partia produktów została uznana za zgodną z zasadami i regułami rolnictwa ekologicznego jest uznawanym narzędziem w handlu produktami ekologicznymi, w wielu przypadkach warunkującym dostęp do znaków zgodności. Praktyki wydawania świadectw przez właściwe organy lub przez organy kontrolne, którym właściwy organ przekazał wykonywanie zadań związanych z kontrolą, nie powinny w sposób bezpośredni lub pośredni ograniczać swobodnego przepływu produktów ekologicznych, swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług w dziedzinie, której dotyczą wydawane przez nie świadectwa. Z tego względu, z uwagi na konieczność zapobiegania zakłóceniom w sprawnym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, praktyki wydawania świadectw powinny podlegać pewnym warunkom, np. wymaganiom w zakresie wzajemnego uznawania decyzji dotyczących oceny zgodności równoważnych norm, jak również ograniczeniom odnoszącym się do pobierania opłat.

(31) Wprowadzanie na rynek Wspólnoty przywożonych produktów ekologicznych oznakowanych jako ekologiczne powinno być dozwolone pod warunkiem, że zostały one wyprodukowane zgodnie z regułami produkcji i podlegały takim mechanizmom kontroli, które są zgodne lub równoważne z mechanizmami ustanowionymi w prawodawstwie wspólnotowym, co oznacza, że powinny spełniać te same cele oraz być zgodne z tymi samymi zasadami. Ponadto produkty przywożone w ramach równoważnego systemu powinny posiadać świadectwo wydane przez właściwy organ lub uznany organ kontrolny państwa trzeciego, którego to dotyczy.

(32) Ocena równoważności przywożonych produktów powinna uwzględniać międzynarodowe normy ustanowione w *Kodeksie żywnościowym (Codex Alimentarius)*.

(33) Uznaje się, że właściwe jest utrzymanie wykazu państw trzecich uznanych przez Komisję za państwa posiadające takie normy produkcji i mechanizmy kontroli, które

[11] Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1. Wersja poprawiona w Dz.U. L 191 z 25.5.2004, str. 1.

są równoważne do norm i mechanizmów przewidzianych w prawodawstwie wspólnotowym. W przypadku państw, które nie znajdują w wymienionym wykazie, Komisja powinna sporządzić wykaz organów kontrolnych uznawanych za właściwe do wykonywania zadań związanych z zagwarantowaniem kontroli i wydawaniem świadectw w tych państwach.

(34) W celu zebrania wiarygodnych danych koniecznych do wdrożenia rozporządzenia i przeprowadzenia związanych z nim działań następczych, które mogą również służyć producentom, operatorom rynku i twórcom polityki, należy zgromadzić odpowiednie informacje statystyczne. Konieczne w tym przypadku dane statystyczne należy określić w kontekście w kontekście wspólnotowego programu statystycznego.

(35) Termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia należy określić w taki sposób, aby Komisja miała wystarczająco dużo czasu na przyjęcie środków koniecznych do wykonania rozporządzenia.

(36) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji[12]. Biorąc pod uwagę fakt, iż prawodawstwo związane z produkcją ekologiczną jest istotnym elementem wspólnej polityki rolnej, ponieważ jest ściśle związane z rozwojem rynków rolnych, należy dostosować je do istniejących procedur legislacyjnych stosowanych do zarządzania polityką w tej dziedzinie. Z tego względu uprawnienia przyznane Komisji na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być wykonywane zgodnie z procedurą zarządzania przewidzianą w art. 4 decyzji 1999/468/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I
PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1
Przedmiot i zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia cele, zasady i reguły dotyczące:

   a) produkcji, wprowadzania do obrotu, przywozu, wywozu i kontroli produktów ekologicznych;

   b) stosowania oznaczeń odnoszących się do produkcji ekologicznej na etykietach i w materiałach reklamowych.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do następujących produktów rolnych lub akwakultury, o ile mają być one wprowadzone na rynek jako produkty ekologiczne:

   a) nieprzetworzone produkty roślinne i zwierzęce oraz zwierzęta gospodarskie;

   b) przetworzone produkty roślinne i zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi (zwane dalej „żywnością przetworzoną”);

[12] Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

c) żywe lub nieprzetworzone produkty akwakulury;

d) przetworzone produkty akwakultury przeznaczone do spożycie przez ludzi;

e) pasza.

Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do produktów łowiectwa i rybołówstwa dzikich zwierząt.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się na terytorium Wspólnoty Europejskiej do każdego podmiotu gospodarczego prowadzącego następującą działalność:

a) produkcja podstawowa

b) przetwórstwo żywności i paszy;

c) pakowanie, etykietowanie i reklama;

d) składowanie, transport i dystrybucja;

e) przywóz do i wywóz ze Wspólnoty;

f) wprowadzanie do obrotu.

Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do usług gastronomicznych (catering), stołówek zakładowych, usług gastronomicznych w instytucjach, restauracji i do innej zbliżonej działalności związanej z żywieniem.

Artykuł 2
Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

a) „produkcja ekologiczna” oznacza stosowanie ekologicznych metod produkcji w gospodarstwie rolnym, a także działania związane z późniejszym przetwarzaniem, pakowaniem i etykietowaniem produktu, zgodne z celami, zasadami i regułami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu;

b) „produkt ekologiczny” oznacza produkt rolny pochodzący z produkcji ekologicznej;

c) „produkcja roślinna” oznacza produkcję produktów rolnych pochodzenia roślinnego oraz pozyskiwanie produktów dziko rosnących roślin w celach handlowych;

d) „produkcja zwierzęca” oznacza chów zwierząt domowych lub udomowionych zwierząt lądowych (w tym owadów);

e) „akwakultura” oznacza chów i hodowlę organizmów wodnych przy użyciu technik stosowanych w celu zwiększenia produkcji w stopniu przekraczającym naturalną zdolność środowiska i w przypadku, gdy organizmy pozostają własnością osoby fizycznej lub prawnej na wszystkich etapach hodowli do momentu zbioru i włącznie z nim;

f) „konwersja” oznacza przekształcenie rolnictwa nieekologicznego w rolnictwo ekologiczne;

g) „przygotowanie” oznacza czynności konserwowania i/lub przetwarzania produktów ekologicznych (włącznie z ubojem i rozbiorem produktów zwierzęcych), a także pakowanie i/lub wprowadzanie zmian w etykietowaniu odnoszącym się do ekologicznej metody produkcji;

h) „wprowadzanie na rynek” jest definiowane zgodnie z art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady[13];

i) „etykietowanie” oznacza wszelkie słowa, dane szczegółowe, znaki towarowe, nazwy firmowe, ilustracje lub symbole na opakowaniach, dokumentach, materiałach informacyjnych, etykietach, pierścieniach lub opaskach towarzyszących lub odnoszących się do produktu określonego w art. 1 ust. 2 akapit pierwszy;

j) „właściwy organ” oznacza centralny organ odpowiedzialny w danym Państwie Członkowskim za organizację urzędowych kontroli w dziedzinie produkcji ekologicznej lub inny organ, któremu przyznano takie uprawnienia oraz, w stosownych przypadkach, odpowiedni organ państwa trzeciego;

k) „organ kontrolny” oznacza niezależną stronę trzecią, której właściwy organ przekazał niektóre zadania związane z kontrolą;

l) „świadectwo” oznacza pisemne, wydane przez właściwy organ lub organ kontrolny potwierdzenie, że dany podmiot gospodarczy lub partia produktów spełnia zasady i reguły mające zastosowanie do produkcji ekologicznej;

m) „znak zgodności” oznacza potwierdzenie w formie znaku zgodności z określonymi normami lub z innymi dokumentami normatywnymi;

n) „składniki” są definiowane zgodnie z art. 6 ust. 4 dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[14];

o) „środki ochrony roślin” oznaczają produkty zdefiniowane w art. 2 pkt 1 dyrektywy Rady 91/414/EWG[15];

p) „organizm zmodyfikowany genetycznie (GMO)” oznacza organizm zdefiniowany w art. 2 ust. 4 dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[16];

q) „wyprodukowany z GMO” oznacza pochodzący, w całości lub częściowo, z GMO, ale niezawierający lub nieskładający się z GMO;

r) „wyprodukowany z zastosowaniem GMO” oznacza żywność i dodatki paszowe, środki aromatyzujące, witaminy, enzymy, substancje pomocnicze dla przetwórstwa, niektóre produkty stosowane w żywieniu zwierząt (na mocy dyrektywy 82/471/EWG[17]), środki ochrony roślin, nawozy i środki użyźniające glebę, wyprodukowane poprzez żywienie organizmu materiałami, które w całości lub w części są GMO;

---

13 Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1642/2003 (Dz.U. L 245 z 29.9.2003, str. 4).

14 Dz.U. L 109 z 6.5.2000, str. 29.

15 Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1.

16 Dz.U. L 106 z 17.4.2001, str. 1.

17 Dz.U. L 213 z 21.7.1982, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/20/WE (Dz.U. L 80 z 25.3.1999, str. 20).

s) „żywność” jest definiowana zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

t) „pasza” jest definiowana zgodnie z art. 3 pkt 4 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

u) „dodatki paszowe” oznacza produkty określone w art. 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady[18];

v) „równoważne” w opisie różnych systemów i środków oznacza, że umożliwiają one osiągnięcie takich samych celów i przestrzeganie takich samych zasad.

TYTUŁ II
CELE I ZASADY PRODUKCJI EKOLOGICZNEJ

Artykuł 3
Cele

Celem systemu produkcji ekologicznej jest:

a) W ramach praktycznego, rentownego systemu zarządzania wprowadza on produkcję szerokiej gamy produktów przy użyciu metod, które:

   i) ograniczają do minimum negatywny wpływ na środowisko;

   ii) utrzymują wysoki poziom bioróżnorodności i przyczyniają się do jego zwiększenia w gospodarstwach i na terenach je otaczających;

   iii) w możliwie dużym stopniu chronią zasoby naturalne, takie jak woda, gleba, materia organiczna i powietrze;

   iv) opierają się na zasadzie poszanowania wysokich standardów dotyczących dobrostanu zwierząt, a w szczególności w pełni zaspokajają charakterystyczne dla danego gatunku potrzeby związane z jego trybem życia.

b) Wprowadza taką produkcję żywności i innych produktów rolnych, która zaspokaja zapotrzebowanie klientów na towary produkowane przy użyciu naturalnych procesów lub procesów porównywalnych z naturalnymi i z naturalnych substancji.

Artykuł 4
Zasady ogólne

Do całości produkcji ekologicznej stosuje się następujące zasady:

a) nad używanie materiałów syntetycznych przedkłada się używanie żywych organizmów i mechanicznych metod produkcji;

b) substancje naturalne mają pierwszeństwo przed substancjami syntetycznymi, których użycie jest dozwolone tylko w przypadku, gdy substancje naturalne nie są dostępne na rynku;

c) stosowanie GMO oraz wyprodukowanych z nich lub z ich zastosowaniem produktów nie jest dozwolone, z wyjątkiem weterynaryjnych produktów leczniczych;

---

[18] Dz.U. L 268 z 18.10.2003, str. 29.

d) zasady produkcji ekologicznej dostosowuje się do warunków lokalnych, stopnia rozwoju i szczególnych praktyk hodowlanych, zachowując ogólną koncepcję produkcji ekologicznej.

Artykuł 5
Zasady dotyczące rolnictwa

Poza ogólnymi zasadami określonymi w art. 4 do rolnictwa ekologicznego stosuje się następujące zasady:

a) rolnictwo przyczynia się do utrzymania i zwiększenia żyzności gleby, zapobiega erozji gleby i zwalcza ją oraz ogranicza do minimum zanieczyszczenia;

b) celem rolnictwa jest wytwarzanie produktów wysokiej jakości, a nie maksymalizacja produkcji;

c) ogranicza się do minimum zużycie zasobów nieodnawialnych oraz środków wytworzonych poza gospodarstwem;

d) odpady i produkty uboczne pochodzenia roślinnego i zwierzęcego są poddawane recyklingowi a następnie wykorzystywane jako środek do produkcji roślinnej i zwierzęcej oraz do produkcji energii;

e) decyzje dotyczące produkcji uwzględniają lokalną lub regionalną równowagę ekologiczną;

f) nawożenie roślin odbywa się przede wszystkim za pośrednictwem ekosystemu gleby;

g) utrzymywanie stanu zdrowia zwierząt i roślin opiera się na technikach zapobiegania, w tym na wyborze odpowiednich ras i odmian;

h) pasza dla zwierząt pochodzi przede wszystkim z gospodarstwa, w którym są one hodowane lub jest produkowana we współpracy z innymi gospodarstwami ekologicznymi w danym regionie;

i) przestrzegany jest najwyższy poziom dobrostanu zwierząt;

j) produkty ekologicznej produkcji zwierzęcej pochodzą od zwierząt hodowanych w gospodarstwach ekologicznych przez całe życie, od momentu urodzenia lub wylęgu;

k) przy wyborze ras do hodowli preferowane są wolno rosnące odmiany, pod uwagę bierze się również zdolność zwierząt do przystosowania się do warunków lokalnych, ich żywotność, odporność na choroby i problemy zdrowotne.

l) pasza stosowana w ekologicznej hodowli składa się zasadniczo ze składników rolnych uzyskanych metodą produkcji ekologicznej oraz z naturalnych substancji nierolniczych;

m) stosowane są takie praktyki hodowlane, które wzmacniają układ odpornościowy i naturalny system obrony przed chorobami;

n) produkcja w sektorze akwakultury ogranicza do minimum negatywny wpływ na środowisko wodne;

o) pasza stosowana w akwakulturze pochodzi z rybołówstwa opierającego się na zasadzie zrównoważonego rozwoju lub składa się zasadniczo ze składników rolnych uzyskanych metodą produkcji ekologicznej oraz z naturalnych substancji nierolniczych;

p) stosowanie zwierząt poliploidalnych nie jest dozwolone.

Artykuł 6
Zasady dotyczące przetwarzania

Poza ogólnymi zasadami określonymi w art. 4 do produkcji przetworzonej paszy i żywności ekologicznej stosuje się następujące zasady:

a) ekologiczna żywność i pasza są zasadniczo produkowane z ekologicznych składników rolnych, chyba że dany składnik ekologiczny nie jest dostępny na rynku;

b) dodatki i substancje pomocnicze w przetwórstwie są stosowane w jak najmniejszym zakresie i tylko w przypadku, gdy jest to konieczne z przyczyn technologicznych;

c) stosowanie promieniowania jonizującego nie jest dozwolone.

TYTUŁ III
REGUŁY PRODUKCJI

ROZDZIAŁ 1
PRODUKCJA ROLNA

Artykuł 7
Ogólne reguły produkcji rolnej

1. Ta część gospodarstwa, która prowadzi działalność komercyjną, jest w całości zarządzana zgodnie z wymaganiami mającymi zastosowanie do produkcji ekologicznej lub do konwersji na ekologiczne metody produkcji.

   Jednak zgodnie ze szczególnymi warunkami, które należy ustanowić zgodnie z procedurą o której mowa w art. 31 ust. 2, gospodarstwo może zostać podzielone na wyraźnie oddzielone od siebie jednostki, które nie muszą być zarządzane zgodnie z zasadami produkcji organicznej.

   Jeżeli, zgodnie z drugim akapitem, nie całe gospodarstwo jest używane do produkcji ekologicznej, rolnik oddziela ziemię, zwierzęta i produkty używane do produkcji ekologicznej od pozostałych i prowadzi odpowiednią dokumentację stwierdzającą istnienie podziału.

2. Rolnicy są zobowiązani do nieużywania GMO lub produktów wyprodukowanych z GMO w przypadku, gdy powinni być świadomi faktu, że dany produkt je zawiera ze względu na informacje znajdujące się na wszelkich dołączonych do niego etykietach lub w innych dokumentach towarzyszących.

   W przypadku, gdy rolnicy stosują do produkcji żywności ekologicznej lub pasz produkty zakupione od stron trzecich, wymagają oni, aby sprzedawca potwierdził, że dostarczone produkty nie zostały wyprodukowane z zastosowaniem GMO.

Artykuł 8

Reguły produkcji roślinnej

1. Poza ogólnymi regułami, określonymi w art. 7, do ekologicznej produkcji roślinnej stosuje się następujące zasady:

   a) ekologiczna produkcja roślinna opiera się na takich metodach uprawy, które przyczyniają się do utrzymania lub zwiększenia ilości materii organicznej gleby, zwiększają jej stabilność i bioróżnorodność oraz zapobiegają zagęszczaniu i erozji gleby.

   b) żyzność i aktywność biologiczna gleby jest utrzymywana i zwiększana poprzez stosowanie zaplanowanego na wiele lat płodozmianu włącznie z nawozem zielonym, a także obornika i substancji organicznych z gospodarstw ekologicznych;

   c) ponadto nawozy sztuczne i środki użyźniające glebę zgodne z celami i zasadami produkcji ekologicznej mogą być stosowane, jeżeli zostały zatwierdzone na mocy art. 11;

   d) nie stosuje się mineralnych nawozów azotowych;

   e) wszelkie stosowane techniki produkcji roślinnej zapobiegają zanieczyszczeniu środowiska lub ograniczają je do minimum;

   f) zapobieganie szkodom wyrządzanym przez szkodniki, choroby i chwasty polega przede wszystkim na wyborze gatunków i odmian, stosowaniu płodozmianu i odpowiednich technik uprawy;

   g) w przypadku zagrożenia uprawy, dozwolone jest stosowanie środków ochrony roślin zgodnych z celami i zasadami produkcji ekologicznej, jeżeli zostały one zatwierdzone na mocy art. 11;

   h) stosowanie wszelkiego rodzaju substancji syntetycznych podlega warunkom i ograniczeniom dotyczącym roślin, w przypadku których substancje te mogą być stosowane, sposobu zastosowania, dawkowania oraz ograniczeń czasowych dotyczących stosowania i kontaktu z rośliną;

   i) dozwolone jest wyłącznie stosowanie nasion oraz materiału rozmnożeniowego wyprodukowanego metodami ekologicznymi. W tym celu roślina mateczna w przypadku nasion i roślina rodzicielska w przypadku materiału rozmnożeniowego jest hodowana zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu co najmniej przez jedno pokolenie, a w przypadku roślin wieloletnich co najmniej przez dwa sezony wegetacyjne.

2. Zbieranie roślin jadalnych i ich części, rosnących w sposób naturalny na obszarach naturalnych, w lasach i na obszarach rolniczych, uznaje się za metodę produkcji ekologicznej, pod warunkiem, że:

   a) obszary te nie zostały poddane działaniu produktów innych niż zatwierdzone na mocy art. 11 w okresie trzech lat przed zbiorem;

   b) zbieranie nie wpływa na równowagę siedliska przyrodniczego ani na utrzymanie gatunków na obszarze zbioru.

Artykuł 9
Reguły produkcji zwierzęcej

Poza ogólnymi regułami określonymi w art. 7 do ekologicznej produkcji zwierzęcej stosuje się następujące reguły:

a) w odniesieniu do pochodzenia zwierząt:

   i) zwierzęta hodowane zgodnie z zasadami produkcji ekologicznej są urodzone i chowane w gospodarstwach ekologicznych;

   ii) zwierzęta, które nie zostały wyhodowane w gospodarstwach ekologicznych mogą zostać wprowadzone do gospodarstwa ekologicznego w celach hodowlanych na szczególnych warunkach, które należy ustalić zgodnie z procedurą określoną w art. 31 ust. 2;

b) w odniesieniu do praktyk hodowlanych i warunków w pomieszczeniach dla zwierząt;

   i) personel zajmujący się hodowlą posiada niezbędną wiedzę na temat zdrowia i potrzeb zwierząt oraz umiejętności w tych dziedzinach;

   ii) praktyki hodowlane, w tym gęstość obsady i warunki w pomieszczeniach umożliwiają zaspokojenie potrzeb związanych z rozwojem, fizjologią i etologią zwierząt;

   iii) zwierzęta mają stały dostęp do wybiegów, najlepiej pastwisk, w każdym przypadku, gdy pozwalają na to warunki pogodowe i stan gruntu;

   iv) ogranicza się liczbę zwierząt, aby zminimalizować nadmierny wypas, zrycie gleby, erozję i zanieczyszczenia powodowane przez zwierzęta lub przez rozrzucanie obornika;

   v) zwierzęta hodowane zgodnie z zasadami produkcji ekologicznej są oddzielone od innych zwierząt lub w każdej chwili można je od nich oddzielić;

   vi) trzymanie zwierząt na uwięzi i ich izolowanie jest zabronione, z wyjątkiem przypadków, gdy działania takie, ograniczone czasowo i podejmowane w odniesieniu do pojedynczych zwierząt, są uzasadnione ze względu na bezpieczeństwo, dobrostan lub z przyczyn weterynaryjnych;

   vii) ogranicza się do minimum czas trwania transportu zwierząt do rzeźni;

   viii) ogranicza się do minimum wszelkiego rodzaju cierpienie, w tym okaleczanie;

   ix) pasieki musza być umieszczane na obszarach, na których źródłem nektaru i pyłku są zasadniczo rośliny uprawiane metodami ekologicznymi i/lub roślinność naturalna i muszą znajdować się w odpowiednio dużej odległości od źródeł, które mogą spowodować skażenie produktów pszczelarskich;

   x) ule i materiały stosowane w pszczelarstwie muszą być wykonane z materiałów naturalnych;

   xi) zabrania się niszczenia pszczół w plastrach jako metody związanej ze zbiorem produktów pszczelarskich.

c) w odniesieniu do rozmnażania:

i) rozród nie jest wywoływany przy pomocy leczenia hormonalnego, z wyjątkiem przypadków leczenia zaburzeń rozrodu;

ii) nie stosuje się klonowania i przenoszenia zarodków;

iii) odpowiedni wybór ras przyczynia się do zapobiegania cierpieniom zwierząt i unikania konieczności ich okaleczania;

d) w odniesieniu do paszy:

i) zwierzęta są karmione paszami ekologicznymi, które mogą zawierać pewną ilość pasz zaspokajających potrzeby pokarmowe zwierząt w różnych okresach ich rozwoju, które pochodzą z jednostek w okresie konwersji na ekologiczne metody produkcji.

ii) zwierzęta mają stały dostęp do pastwisk lub pasz objętościowych;

iii) stosowanie dodatków paszowych jest dozwolone wyłącznie w przypadku, gdy zostały one zatwierdzone na mocy art. 11;

iv) stosowanie stymulatorów wzrostu i aminokwasów nie jest dozwolone;

v) ssaki w okresie ssania są karmione naturalnym mlekiem, najlepiej mlekiem matki;

e) w odniesieniu do zapobiegania chorobom i leczenia weterynaryjnego:

i) zapobieganie chorobom opiera się na wyborze ras i odmian, odpowiednich praktykach prowadzenia hodowli, podawaniu paszy wysokiej jakości, zapewnianiu możliwości ruchu, odpowiedniej gęstości obsady i dostosowanych do potrzeb pomieszczeń utrzymywanych w higienicznym stanie;

ii) w razie choroby leczenie podejmuje się natychmiast w celu zapobiegania cierpieniom zwierząt; w przypadku, gdy stosowanie produktów roślinnych i homeopatycznych nie jest odpowiednie, w razie konieczności dozwolone jest stosowanie produktów alopatycznych.

Artykuł 10

Reguły produkcji w sektorze akwakultury

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 31 ust. 2 oraz mając na uwadze cele i zasady ustanowione w tytule II, Komisja określa reguły produkcji, w tym reguły dotyczące konwersji mające zastosowanie do ekologicznej akwakultury.

2. Do czasu przyjęcia reguł, o których mowa w ust. 1, stosuje się reguły krajowe lub, w przypadku ich braku, własne normy przyjęte lub uznawane przez Państwa Członkowskie, pod warunkiem, że ich cele i zasady są takie same, jak cele i zasady ustanowione w tytule II

Artykuł 11

Stosowanie niektórych produktów i substancji w rolnictwie

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 31 ust. 2 oraz mając na uwadze cele i zasady ustanowione w tytule II, Komisja określa szczególne kryteria zatwierdzania produktów i substancji, których stosowanie jest dozwolone w rolnictwie ekologicznym, jak następuje:

   a) środki ochrony roślin

   b) nawozy sztuczne i środki użyźniające glebę;

   c) roślinne, zwierzęce i mineralne materiały paszowe;

   d) dodatki paszowe;

   e) materiały do czyszczenia;

   f) inne substancje.

2. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, podejmuje decyzje o zatwierdzeniu produktów i substancji, o których mowa w ust. 1 i ustala warunki i ograniczenia dotyczące ich stosowania.

Artykuł 12

Konwersja

Następujące zasady mają zastosowanie do gospodarstw, w których rozpoczyna się produkcje ekologiczną:

a) przed pierwszym okresem wegetacyjnym roślin, które mają być hodowane metodami produkcji ekologicznej, produkty, których stosowanie nie jest dozwolone w rolnictwie ekologicznym nie są stosowane w okresie, który zostanie określony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2.

b) zwierzęta gospodarskie w danym gospodarstwie mogą zostać uznane za ekologiczne po upływie okresu przejściowego, określonego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2;

c) mleko i produkty mleczne od zwierząt mlecznych, które wcześniej nie były hodowane zgodnie z metodą produkcji ekologicznej, mogą być sprzedawane jako ekologiczne po upłynięciu okresu określonego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2;

d) w pojedynczych jednostkach gospodarstwa, które częściowo prowadzi produkcję ekologiczną, a częściowo podlega konwersji na metody produkcji ekologicznej, rolnik oddziela ziemię, zwierzęta i produkty używane do produkcji ekologicznej od pozostałych i prowadzi odpowiednią dokumentację stwierdzającą istnienie podziału.

ROZDZIAŁ 2
PRODUKCJA PASZY

Artykuł 13
Reguły produkcji paszy

1. Produkcja paszy ekologicznej jest oddzielona od produkcji paszy nieekologicznej.

2. Ekologiczne materiały paszowe i/lub materiały paszowe pochodzące z produkcji podlegającej konwersji nie wchodzą w skład ekologicznych produktów paszowych wraz z takimi samymi materiałami paszowymi wyprodukowanymi środkami nieekologicznymi.

3. Stosowanie heksanu i innych rozpuszczalników organicznych nie jest dozwolone.

4. Producenci pasz są zobowiązani do nieużywania GMO lub produktów wyprodukowanych z GMO w przypadku, gdy powinni być świadomi faktu, że dany produkt je zawiera ze względu na informacje znajdujące się na wszelkich dołączonych do niego etykietach lub w innych dokumentach towarzyszących.

   W przypadku, gdy rolnicy używają do produkcji pasz dla bydła hodowanego metodą hodowli ekologicznej składników i dodatków zakupionych od stron trzecich, wymagają oni, aby sprzedawca potwierdził, że dostarczone produkty nie zostały wyprodukowane z zastosowaniem GMO.

ROZDZIAŁ 3
PRODUKCJA PRODUKTÓW PRZETWORZONYCH

Artykuł 14
Ogólne reguły dotyczące produkcji żywności przetworzonej

1. W odniesieniu do składu ekologicznej żywności przetworzonej stosuje się następujące kryteria:

   a) ekologiczne składniki pochodzenia rolniczego stanowią co najmniej 95% masy;

   b) stosowanie składników pochodzenia nierolniczego i substancji pomocniczych w przetwórstwie jest dozwolone wyłącznie w przypadku, gdy zostały one zatwierdzone na mocy art. 15;

   c) stosowanie nieekologicznych składników rolnych jest dozwolone wyłącznie w przypadku, gdy zostały one zatwierdzone na mocy art. 15.

2. Pozyskiwanie, przetwarzanie i przechowywanie żywności ekologicznej odbywa się w taki sposób, aby składniki nie utraciły swoich właściwości. Nie stosuje się substancji i technik, które umożliwiają odtworzenie tych właściwości lub naprawienie skutków zaniedbania.

3. Przetwórcy są zobowiązani do nieużywania GMO lub produktów wyprodukowanych z GMO w przypadku, gdy powinni być świadomi faktu, że dany produkt je zawiera

ze względu na informacje znajdujące się na wszelkich dołączonych do niego etykietach lub w innych dokumentach towarzyszących.

W przypadku, gdy przetwórcy używają do produkcji żywności ekologicznej lub pasz składników lub substancji pomocniczych w przetwórstwie zakupionych od stron trzecich, wymagają oni, aby sprzedawca potwierdził, że dostarczone produkty nie zostały wyprodukowane z zastosowaniem GMO.

Artykuł 15
Stosowanie niektórych produktów i substancji w przetwórstwie

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 31 ust. 2 oraz mając na uwadze cele i zasady ustanowione w tytule II, Komisja określa szczególne kryteria zatwierdzania składników pochodzenia nierolniczego i substancji pomocniczych w przetwórstwie, których stosowanie jest dozwolone w produkcji ekologicznej żywności przetworzonej.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 31 ust. 2 oraz mając na uwadze cele i zasady ustanowione w tytule II, Komisja określa szczególne kryteria zatwierdzania składników rolnych, które nie są ekologiczne, ale których stosowanie do produkcji ekologicznej żywności przetworzonej jest dozwolone, jeżeli ekologiczne składniki rolne nie są dostępne na rynku.

3. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, podejmuje decyzję o zatwierdzeniu produktów i substancji, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz w razie konieczności ustala warunki i ograniczenia dotyczące ich stosowania.

ROZDZIAŁ 4
ELASTYCZNOŚĆ

Artykuł 16
Mniej restrykcyjne zasady produkcji

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 31 ust. 2 i warunkami określonymi w ust. 2 oraz mając na uwadze cele i zasady ustanowione w tytule II, Komisja może umożliwić przyznawanie odstępstw od reguł produkcji określonych w rozdziałach 1-3.

2. Odstępstwa, o których mowa w ust. 1 są ograniczane do minimum i przewiduje się je tylko w następujących przypadkach:

   a) jeżeli są niezbędne do tego, aby jednostki gospodarstw rozpoczynające produkcję ekologiczną osiągnęły rentowność, szczególnie w przypadku gospodarstw na terenach, na których produkcja ekologiczna znajduje się w początkowej fazie rozwoju;

   b) jeżeli są niezbędne do tego, aby produkcja ekologiczna została utrzymana w gospodarstwach, które doświadczają trudności strukturalnych, związanych z klimatem lub położeniem geograficznym.

c) jeżeli są niezbędne do zagwarantowania dostępu do paszy, nasion, roślinnego materiału rozmnożeniowego, żywych zwierząt lub innych środków dla gospodarstw, niedostępnych na rynku w formie produktów ekologicznych;

d) jeżeli są niezbędne do zagwarantowania dostępu do składników pochodzenia rolnego, które nie są dostępne na rynku w formie produktów ekologicznych;

e) jeżeli są niezbędne do rozwiązania szczególnych problemów związanych z zarządzaniem ekologicznym chowem zwierząt;

f) jeżeli są niezbędne do zagwarantowania ciągłej produkcji tradycyjnych produktów żywnościowych, które są dobrze znane przynajmniej od jednego pokolenia;

g) jeżeli, w związku z różnego rodzaju katastrofami, w celu utrzymania lub ponownego rozpoczęcia produkcji ekologicznej niezbędne są środki przejściowe;

h) w przypadku nałożenia na mocy prawodawstwa wspólnotowego ograniczeń i zobowiązań związanych z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt.

3. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, może ustanowić szczególne warunki w celu zastosowania odstępstw przewidzianych w ust. 1.

TYTUŁ IV
ETYKIETOWANIE

Artykuł 17
Stosowanie terminów związanych z produkcją ekologiczną

1. Terminy wymienione w załączniku I, ich pochodne i wersje skrócone, używane samodzielnie lub łącznie, mogą być stosowane na terenie Wspólnoty i we wszystkich językach Wspólnoty do etykietowania i reklamy produktu, który został wytworzony i skontrolowany lub przywieziony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Terminy wymienione w załączniku I, ich pochodne i wersje skrócone, używane samodzielnie lub łącznie, nie mogą być stosowane na terenie Wspólnoty i w żadnym z języków Wspólnoty do etykietowania i reklamy produktu, który nie został wytworzony i skontrolowany lub przywieziony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, chyba że w sposób całkowicie oczywisty nie mają związku z produkcją rolną.

3. Terminy wymienione w załączniku I, ich pochodne i wersje skrócone, używane samodzielnie lub łącznie, nie mogą być stosowane, jeżeli dany produkt jest opatrzony etykietą wskazującą na to, że zawiera GMO, składa się z GMO lub został wyprodukowany z GMO.

4. Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne do zapewnienia zgodności z niniejszym artykułem.

5. Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, dostosować wykaz terminów określonych w załączniku I.

Artykuł 18
Obowiązkowe oznaczenia

1. Jeżeli termin, o którym mowa w art. 17, jego pochodna lub wersja skrócona jest stosowana do etykietowania produktów wytworzonych we Wspólnocie, na etykiecie znajdują się również następujące oznaczenia;

   a) numer identyfikacyjny organu, o którym mowa w art. 22 ust. 7, uprawnionego do przeprowadzania kontroli, którym podlega dany podmiot gospodarczy;

   b) jeżeli nie stosuje się logo, o którym mowa w art. 19, przynajmniej jedno z oznaczeń wymienionych w załączniku II, drukowanymi literami;

2. Oznaczenia, o których mowa w ust. 1 są umieszczane w eksponowanym miejscu, w taki sposób, aby były dobrze widoczne, czytelne i nieusuwalne.

   Ponadto Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, ustanawia szczególne kryteria w odniesieniu do prezentacji i wielkości oznaczeń, o których mowa w ust. 1.

3. Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, dostosować wykaz oznaczeń określonych w załączniku II.

4. W przypadku produktów przywożonych z państw trzecich, stosowanie oznaczeń, o których mowa w ust. 1 jest fakultatywne.

Artykuł 19
Wspólnotowe logo produkcji ekologicznej

Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, określa wspólnotowe logo stosowane do etykietowania, prezentowania i reklamowania produktów wytworzonych i kontrolowanych lub przywożonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 20
Twierdzenia na etykietach i w reklamach

1. Umieszczanie na etykietach i w reklamach ogólnych twierdzeń, że dane normy, prywatne lub krajowe są bardziej restrykcyjne, bardziej ekologiczne, lub że pod innym względem przewyższają one reguły określone w niniejszym rozporządzeniu lub wszelkie inne normy ekologiczne nie jest dozwolone.

   Oznaczenia odnoszące się do szczególnych elementów metody produkcji danego produktu mogą być jednak umieszczane na etykietach i w reklamach pod warunkiem, że są zgodne z prawdą i pod innymi względami spełniają wymagania dotyczące etykietowania określone w dyrektywie 2000/13/WE.

2. Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne do zapewnienia zgodności z warunkami określonymi w niniejszym artykule.

3. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, może przyjąć środki w celu zagwarantowania zgodności z niniejszym artykułem.

Artykuł 21
Szczególne wymagania dotyczące etykietowania

Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, ustanawia szczególne wymagania dotyczące etykietowania, mające zastosowanie do paszy ekologicznej i do produktów pochodzących z gospodarstw podlegających konwersji.

TYTUŁ V
KONTROLE

Artykuł 22
System kontroli

1. Zgodnie z przepisami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004, Państwa Członkowskie ustanawiają system kontroli mający zastosowanie do działań, o których mowa w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

2. Przy stosowaniu art. 3 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 zarówno charakter, jak i częstotliwość kontroli są określane na podstawie analizy ryzyka wystąpienia nieprawidłowości w dziedzinach związanych ze wszystkimi działaniami, o których mowa w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

3. Zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 882/2004 Państwa Członkowskie wyznaczają właściwy organ odpowiedzialny za kontrole przeprowadzane w ramach systemu kontroli.

4. Zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 właściwy organ może przekazać niektóre zadania związane z kontrolą jednemu lub kilku organom kontrolnym.

   Organy kontrolne spełniają wymagania określone w europejskiej normie EN 45011 lub w Przewodniku ISO 65 pt. „Ogólne wytyczne dotyczące akredytacji jednostek certyfikujących wyroby w odniesieniu do wymagań normy PN-EN 45011:2000” w najnowszych wersjach, notyfikowanych w drodze opublikowania ich w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, seria C.*

5. Zatwierdzone organy kontrolne zapewniają właściwemu organowi dostęp do swoich biur i obiektów oraz dostarczają wszelkich informacji i pomocy, które właściwy organ uzna za niezbędne do wypełnienia swoich zobowiązań zgodnie z niniejszym artykułem.

6. Właściwy organ nie przekazuje organom kontrolnym następujących zadań:

   a) nadzór i audyt innych organów kontrolnych;

   b) uprawnienia do przyznawania odstępstw, o których mowa w art. 16, chyba że zostało to przewidziane w szczególnych warunkach określonych przez Komisję zgodnie z art. 16 ust.3.

7. Państwa Członkowskie przyporządkowują numer identyfikacyjny każdemu organowi upoważnionemu do przeprowadzania kontroli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

8. Do 31 stycznia każdego roku zatwierdzone organy kontrolne przekazują właściwemu organowi wykaz podmiotów gospodarczych, które skontrolowały do 31 grudnia poprzedniego roku wraz ze sprawozdaniem podsumowującym z działań kontrolnych przeprowadzonych w poprzednim roku.

Artykuł 23
Przestrzeganie zasad systemu kontroli

1. Każdy podmiot gospodarczy, który produkuje, przygotowuje, przechowuje, przywozi z państwa trzeciego lub wywozi do niego produkty określone w art. 1 ust. 2 w celu późniejszego wprowadzenia ich do obrotu lub który wprowadza do obrotu takie produkty:

   a) zgłasza tę działalność właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, w którym działalność ta jest wykonywana;

   b) zgadza się na objęcie jego działań systemem kontroli.

2. Państwa Członkowskie mogą zwolnić ze stosowania niniejszego artykułu podmioty gospodarcze, które sprzedają takie produkty bezpośrednio konsumentowi lub użytkownikowi końcowemu, pod warunkiem, że nie produkują one, nie przygotowują i nie przechowują one produktów w inny sposób, niż w związku z punktem sprzedaży i nie przywożą takich produktów.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, że każdy podmiot gospodarczy, który spełnia zasady określone w niniejszym rozporządzeniu i uiszcza opłaty rozsądnej wysokości na pokrycie kosztów kontroli, jest objęty systemem kontroli.

4. Właściwy organ prowadzi aktualizowany wykaz zawierający nazwy i adresy podmiotów gospodarczych objętych systemem kontroli.

Artykuł 24
Świadectwa

1 Właściwy organ oraz zatwierdzone organy kontrolne mogą wydawać podmiotom gospodarczym objętym systemem kontroli świadectwa, w tym prawa do używania należących do nich znaków zgodności z normami ekologicznymi.

2. Właściwy organ nie może odmówić wydania świadectwa lub przyznania prawa do używania należącego do niego znaku zgodności dla każdego produktu, który spełnia wymagania ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.

3. Organ kontrolny nie może odmówić wydania świadectwa lub przyznania prawa do używania należącego do niego znaku zgodności dla każdego produktu, który otrzymał świadectwo innego zatwierdzonego organu kontrolnego w przypadku, gdy ten ostatni ocenił i poświadczył zgodność z normami ekologicznymi równoważnymi z normami stosowanymi przez pierwszy organ kontrolny.

   Organ kontrolny, który odmawia wydania świadectwa lub przyznania prawa do używania znaku zgodności, przedstawia dowody na to, że normy ekologiczne, na

podstawie których dany produkt otrzymał świadectwo, nie są równoważne ze stosowanymi przez niego normami.

Wysokość opłat pobieranych za wydanie świadectwa lub znaku zgodności jest rozsądna.

Artykuł 25
Środki w przypadku naruszeń i nieprawidłowości

1. Właściwy organ:

   a) zapewnia, aby w razie stwierdzenia nieprawidłowości związanej z zastosowaniem się do wymagań określonych w niniejszym rozporządzeniu, oznaczenia i logo przewidziane w art. 17, 18 i 19 nie były umieszczane na całej partii towarów lub serii produkcyjnej, której dotyczy dana nieprawidłowość;

   b) w razie oczywistego naruszenia lub naruszenia o skutku długotrwałym, zakazuje podmiotowi gospodarczemu obrotu produktami z oznaczeniami odnoszącymi się do ekologicznej metody produkcji w okresie określonym przez właściwy organ.

2. Odpowiednie organy kontrolne, właściwe organy i Państwa Członkowskie niezwłocznie przekazują sobie informacje o przypadkach nieprawidłowości lub naruszeń mających wpływ na ekologiczny status produktu, a w stosownych przypadkach informacje te są również przekazywane Komisji.

   Poziom, na którym informacje są przekazywane zależy od wagi i zakresu stwierdzonej nieprawidłowości lub naruszenia.

   Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, określić wymagania w odniesieniu do formy przekazywania informacji.

Artykuł 26
Wymiana informacji

W przypadku otrzymania wniosku, należycie uzasadnionego koniecznością zagwarantowania, że dany produkt został wyprodukowany zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, właściwe organy i organy kontrolne wymieniają z innymi właściwymi organami i organami kontrolnymi stosowne informacje na temat wyników przeprowadzonych przez nich kontroli. Mogą one również wymieniać takie informacje z własnej inicjatywy.

TYTUŁ VI
HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 27
Przywóz z państw trzecich

1. Produkt przywieziony z państwa trzeciego, oznakowany jako ekologiczny, może być wprowadzony na rynek Wspólnoty, jeżeli jest zgodny z przepisami określonymi w tytułach II, III i IV niniejszego rozporządzenia.

2. Podmiot gospodarczy z państwa trzeciego, który zamierza wprowadzić swoje produkty, oznakowane jako ekologiczne, na rynek Wspólnoty, zgodnie z warunkami przewidzianymi w ust. 1, przedstawia swoje działania właściwemu organowi lub organowi kontrolnemu, o którym mowa w tytule V, pod warunkiem, że właściwy organ lub organ kontrolny przeprowadza kontrole w państwie trzecim produkcji lub organowi kontrolnemu zatwierdzonemu zgodnie z ust. 5.

3. Produkt przywieziony z państwa trzeciego, oznakowany jako produkt ekologiczny, może być również wprowadzony na rynek Wspólnoty pod warunkiem, że:

   a) produkt został wyprodukowany zgodnie z normami dotyczącymi produkcji, które są równoważne z normami stosowanymi do produkcji ekologicznej we Wspólnocie lub zgodnie z międzynarodowymi normami określonymi w wytycznych *Kodeksu żywnościowego*;

   b) producent podlega mechanizmom kontroli, które są równoważne z wspólnotowym systemem kontroli, lub które są zgodne z wytycznymi *Kodeksu Żywnościowego*;

   c) podmiot gospodarczy z państwa trzeciego, który zamierza wprowadzić swoje produkty, oznakowane jako ekologiczne, na rynek Wspólnoty zgodnie z warunkami niniejszego ustępu zgodził się na objęcie jego działań systemem kontroli uznanym zgodnie z ust. 4 lub przedstawił je organowi kontrolnemu uznanemu zgodnie z ust. 5.

   d) produkt posiada świadectwo potwierdzające, że spełnia on warunki określone w niniejszym ustępie, wydane przez właściwe władze lub organy kontrolne państwa trzeciego uznanego zgodnie z ust. 4 lub przez organ kontrolny uznany zgodnie z ust. 5.

4. Komisja, zgodnie z procedurą o której mowa w art. 31 ust. 2, uznaje państwa trzecie, posiadające normy produkcji i mechanizmy kontroli są równoważne z normami i mechanizmami stosowanymi we Wspólnocie lub są zgodne z międzynarodowymi uznawanymi normami określonymi w wytycznych *Kodeksu żywnościowego* oraz sporządza wykaz tych państw.

   Oceniając wnioski o uznanie, Komisja zwraca się do państwa trzeciego o dostarczenie jej wszelkich niezbędnych informacji. Komisja może powierzyć ekspertom zadanie sprawdzenia na miejscu zasad produkcji i mechanizmów kontroli danego państwa trzeciego.

5. W przypadku wszelkich produktów przywiezionych z państwa trzeciego, które nie jest uznane zgodnie z ust. 4 i jeżeli podmiot gospodarczy nie przedstawił swoich działań właściwemu organowi lub organowi kontrolnemu, o którym mowa w tytule V, Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2, stwierdzi, które organy kontrolne w tym państwie trzecim są właściwe do przeprowadzenia kontroli i wydawania świadectw do celów ust. 3 oraz sporządzi wykaz tych organów kontrolnych.

   Komisja rozpatruje wszelkie wnioski o uznanie, przedłożone przez publiczny lub prywatny organ kontrolny w państwie trzecim.

Rozpatrując wnioski o uznanie, Komisja zwraca się do organu kontrolnego o dostarczenie jej wszelkich niezbędnych informacji. Komisja może również powierzyć ekspertom zadanie sprawdzenia na miejscu zasad produkcji i działań związanych z kontrolą przeprowadzanych w państwie trzecim przez dany organ kontrolny.

TYTUŁ VII
PRZEPISY KOŃCOWE I PRZEJŚCIOWE

Artykuł 28
Swobodny przepływ produktów ekologicznych

Państwa Członkowskie nie mogą, z przyczyn odnoszących się do metody produkcji, etykietowania lub prezentacji tej metody, zakazać obrotu produktami wymienionymi w art. 1 spełniającymi warunki niniejszego rozporządzenia lub ograniczyć obrotu takimi produktami.

Artykuł 29
Przekazywanie informacji Komisji

Państwa Członkowskie co roku przekazują Komisji następujące informacje:

a) nazwy i adresy właściwych organów;

b) wykaz organów kontrolnych i ich numerów identyfikacyjnych oraz, w stosownych przypadkach, należące do nich znaki zgodności z normami.

Artykuł 30
Informacje statystyczne

Państwa Członkowskie przekazują Komisji informacje statystyczne konieczne do wykonania niniejszego rozporządzenia i realizacji związanych z nim działań następczych. Informacje statystyczne są definiowane w ramach wspólnotowego programu statystycznego.

Artykuł 31
Komitet zarządzający ds. produkcji ekologicznej

1. Komisję wspomaga Komitet zarządzający ds. produkcji ekologicznej (dalej zwany „Komitetem").

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE[19].

3. Termin przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

4. Komitet przyjmuje własny regulamin.

[19] Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

Artykuł 32
Przepisy wykonawcze

Zgodnie z procedurą określoną w art. 31 ust. 2 oraz mając na uwadze cele i zasady ustanowione w tytule II, Komisja przyjmuje szczegółowe zasady dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Zawierają one w szczególności:

a) szczegółowe zasady dotyczące reguł produkcji określonych w tytule III, w szczególności w odniesieniu do szczególnych wymagań i warunków dla rolników i innych producentów produktów ekologicznych;

b) szczegółowe zasady dotyczące etykietowania określone w tytule IV;

c) szczegółowe zasady dotyczące systemu kontroli ustanowionego na mocy tytułu V, w szczególności w odniesieniu do szczególnych kryteriów przekazywania zadań prywatnym organom kontrolnym i kryteriów dotyczących uznawania takich organów;

d) szczegółowe reguły dotyczące przywozu z państw trzecich, określonych w tytule VI, w szczególności jeśli chodzi o kryteria i procedury stosowane w odniesieniu do uznania na mocy art. 27 państw trzecich i organów kontroli, w tym publikowania wykazów uznanych państw trzecich i organów kontrolnych oraz w odniesieniu do świadectwa o którym mowa w art. 27 ust. 3 lit. d).

Artykuł 33
Uchylenie rozporządzenia (EWG) nr 2092/91

1. Rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 zostaje niniejszym uchylone z dniem 1 stycznia 2009 r.

2. Odesłania do uchylonego rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 34
Środki przejściowe

Środki ułatwiające przejście z zasad ustanowionych na mocy rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 na zasady niniejszego rozporządzenia mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 31 ust. 2.

Artykuł 35
Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie jest stosowane od dnia 1 stycznia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia … r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Terminy, o których mowa w art. 17 ust. 1

– ES: ecológico,

– CS: ekologické,

– DA: økologisk,

– DE: ökologisch, biologisch,

– ET: mahe, ökoloogiline,

– EL: βιολογικό,

– EN: organic,

– FR: biologique,

– GA: orgánach,

– IT: biologico,

– LV: bioloģiskā,

– LT: ekologiškas,

– HU: ökológiai,

– MT: organiku,

– NL: biologisch,

– PL: ekologiczne,

– PT: biológico,

– SK: ekologické,

– SL: ekološki,

– FI: luonnonmukainen,

– SV: ekologisk.

ZAŁĄCZNIK II

Oznaczenia, o których mowa w art. 18 ust. 1 lit. b)

– UE-ECOLÓGICO,

– EU-EKOLOGICKÉ,

– EU-ØKOLOGISK,

– EU-ÖKOLOGISCH,

– EL-MAHE,

– EL-ÖKOLOOGILINE,

– ΕΕ-ΒΙΟΛΟΓΙΚΌ,

– EU-ORGANIC,

– UE-BIOLOGIQUE,

– AE-ORGÁNACH,

– UE-BIOLOGICO,

– ES-BIOLOĢISKĀ,

– ES-EKOLOGIŠKAS,

– EU-ÖKOLÓGIAI,

– EU-ORGANIKU,

– EU-BIOLOGISCH,

– UE-EKOLOGICZNE

– EU-EKOLOGICKE,

– EU-EKOLOSKI,

– EU-LUONNONMUKAINEN,

– EU-EKOLOGISK.

2005/0279 (CNS)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego[20],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Biorąc pod uwagę konieczność kontynuowania realizacji Europejskiego planu działania na rzecz żywności ekologicznej i rolnictwa ekologicznego[21] w oparciu o konkretne środki i mając na uwadze zagwarantowanie uproszczenia i ogólnej spójności, rozporządzenie Rady (EWG) nr 2090/91[22] zostanie uchylone dnia [1 stycznia 2009 r.] i zastąpione rozporządzeniem (WE) nr …./2006 z dnia […] w sprawie produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych[23].

(2) W ramach nowego systemu ustanowionego na mocy rozporządzenia (WE) nr …/2006 w sprawie przywozu produktów ekologicznych z państw trzecich, wprowadzanie na rynek Wspólnoty oznakowanych jako ekologiczne, przywożonych produktów ekologicznych powinno być dozwolone pod warunkiem, że zostały one wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji i podlegały takim mechanizmom kontroli, które są zgodne lub równoważne z prawodawstwem wspólnotowym.

(3) W tym celu należy uznać państwa trzecie, których normy produkcji i mechanizmy kontroli są równoważne z normami i mechanizmami stosowanymi we Wspólnocie oraz opublikować ich wykaz. Należy również uznać organy kontrolne uprawnione do przeprowadzenia kontroli w państwach, które nie są ujęte w wykazie uznawanych państw trzecich oraz sporządzić ich wykaz. Podmioty gospodarcze z państw trzecich, których metody produkcji są bezpośrednio zgodne z zasadami wspólnotowymi powinny mieć możliwość podjęcia decyzji o przedstawieniu swoich działań właściwym organom i organom kontrolnym wyznaczonym przez Państwa Członkowskie.

---

20 Dz.U. C … z …, str. …
21 COM(2004) 415.
22 Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione…
23 Dz.U. L … z……2006, str. …

(4) Zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 Państwa Członkowskie mogą pod pewnymi warunkami przyznawać pozwolenia na przywóz dla pojedynczych produktów do 31 grudnia 2006 r. Aby zatem umożliwić zastąpienie obecnego sytemu przywozu nowym systemem przywozu począwszy od tej daty, należy zmienić wymieniony artykuł.

(5) Nowy system przywozu powinien być stosowany od 1 stycznia 2007 r. W związku z tym niewiele czasu pozostanie na jego wdrożenie, szczególnie jeśli chodzi o uznanie organów kontrolnych uprawnionych do przeprowadzania kontroli w państwach, które nie są ujęte w wykazie uznanych państw trzecich. Aby zapobiec zakłóceniom handlu międzynarodowego, konieczne jest przedłużenie możliwości wydawania przez Państwa Członkowskie zezwoleń na przywóz w odniesieniu do pojedynczych produktów do czasu wprowadzenia środków niezbędnych do funkcjonowania nowego systemu.

(6) Rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 powinno zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2092/91 wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 10 ust. 1, litera b) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) podlegają systemowi kontroli, o którym mowa w art. 9 lub, w przypadku produktów przywiezionych zgodnie z art. 11 ust. 3 i 6, równoważnym środkom;”

2) Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Produkt przywieziony z państwa trzeciego, oznakowany jako ekologiczny, może być wprowadzony na rynek Wspólnoty, jeżeli jest zgodny z regułami produkcji określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Podmiot gospodarczy z państwa trzeciego, który zamierza wprowadzić swoje produkty, oznakowane jako ekologiczne, na rynek Wspólnoty, przedstawia swoje działania jakiemukolwiek organowi kontrolnemu lub jednostce kontrolującej, o których mowa w art. 9, pod warunkiem, że organ lub jednostka przeprowadza kontrole w państwie trzecim produkcji, lub organowi kontrolnemu zatwierdzonemu zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.

3. Produkt przywieziony z państwa trzeciego, oznakowany jako produkt ekologiczny, może być również wprowadzony na rynek Wspólnoty pod warunkiem, że:

a) produkt został wyprodukowany zgodnie z normami dotyczącymi produkcji, które są równoważne z normami stosowanymi do produkcji

ekologicznej we Wspólnocie lub zgodnie z międzynarodowymi normami określonymi w wytycznych *Kodeksu żywnościowego*;

b) producent podlega mechanizmom kontroli, które są równoważne z wspólnotowym systemem kontroli lub które są zgodne z wytycznymi *Kodeksu Żywnościowego*.

c) podmiot gospodarczy z państwa trzeciego, który zamierza wprowadzić swoje produkty, oznakowane jako ekologiczne, na rynek Wspólnoty, zgodnie z warunkami niniejszego ustępu zgadza się na objęcie jego działań systemem kontroli uznanym zgodnie z ust. 4 lub przedstawia je organowi kontrolnemu uznanemu zgodnie z ust. 5.

d) produkt posiada świadectwo potwierdzające, że spełnia on warunki określone w niniejszym ustępie, wydane przez właściwe władze lub organy kontrolne państwa trzeciego uznanego zgodnie z ust. 4 albo przez organ kontrolny uznany zgodnie z ust. 5.

4. Komisja, zgodnie z procedurą o której mowa w art. 14 ust. 2 uznaje państwa trzecie, których normy produkcji i mechanizmy kontroli są równoważne z normami i mechanizmami stosowanymi we Wspólnocie lub zgodne z międzynarodowymi normami określonymi w wytycznych *Kodeksu żywnościowego* oraz publikuje wykaz tych państw.

Oceniając wnioski o uznanie, Komisja zwraca się do państwa trzeciego o dostarczenie jej wszelkich niezbędnych informacji. Komisja może powierzyć ekspertom zadanie sprawdzenia na miejscu zasad produkcji i mechanizmów kontroli danego państwa trzeciego.

5. W przypadku produktów przywożonych z państwa trzeciego, które nie jest uznane zgodnie z ust. 4 i jeżeli podmiot gospodarczy nie przedstawił swoich działań organowi kontrolnemu lub jednostce kontrolującej, o których mowa w art. 9, Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, uznaje te organy kontrolne w państwie trzecim, które są właściwe do przeprowadzenia kontroli i wydawania świadectw do celów ust. 2 i 3 niniejszego artykułu oraz opublikuje wykaz tych organów kontrolnych.

Komisja rozpatruje wszelkie wnioski o uznanie, przedłożone przez publiczny lub prywatny organ kontrolny w państwie trzecim.

Rozpatrując wnioski o uznanie Komisja zwraca się do organu kontrolnego o dostarczenie jej wszelkich niezbędnych informacji. Komisja może również powierzyć ekspertom zadanie sprawdzenia na miejscu zasad produkcji i działań związanych z kontrolą przeprowadzanych w państwie trzecim przez dany organ kontrolny.

6. W okresie sześciu miesięcy po opublikowaniu pierwszego wykazu organów kontrolnych uznanych na mocy ust. 5, właściwy organ Państwa Członkowskiego może zezwolić importerom w tym Państwie Członkowskim na wprowadzenie do obrotu produktów przywiezionych z państw trzecich nieuwzględnionych w wykazie, o którym mowa w ust. 4, pod warunkiem, że importer dostarczy wystarczające dowody na to, że spełnione zostały warunki,

o których mowa w lit. a) i b) ust. 3. Jeżeli warunki nie są spełnione, zezwolenie jest wycofywane w trybie natychmiastowym.

Przywieziony produkt posiada świadectwo potwierdzające, że spełnia on warunki określone w niniejszym ustępie, wydane przez właściwy organ Państwa Członkowskiego wydającego zezwolenie lub przez organ kontrolny uznany zgodnie z ust. 5.

Każde Państwo Członkowskie informuje inne Państwa Członkowskie i Komisję o wszystkich zezwoleniach wydanych na mocy niniejszego ustępu, w tym o odpowiednich normach dotyczących produkcji i mechanizmach kontroli.

Na wniosek Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy Komisji zezwolenie wydane na mocy niniejszego ustępu jest badane przez Komitet określony w art. 14. Jeżeli w wyniku badania okaże się, że warunki, o których mowa w lit. a) i b) ust. 3 niniejszego artykułu nie są spełnione, Komisja zwraca się do Państwa Członkowskiego, które wydało zezwolenie, o jego wycofanie.

7. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, może przyjąć środki szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności:

   a) w odniesieniu do kryteriów i procedur, którymi należy się kierować przy uznawaniu państw trzecich i organów kontrolnych na mocy ust. 4 i 5 niniejszego artykułu, w tym publikacji wykazów uznanych państw trzecich i organów kontrolnych.

   b) w odniesieniu do świadectwa, o którym mowa w ust. 3 lit. d) i w ust. 6 niniejszego artykułu.”

3) Skreśla się drugi akapit art. 16 ust. 3.

4) W pkt C załącznika III wprowadza się zmiany zgodne z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Punkt C przepisów szczególnych załącznika III do rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 otrzymuje następujące brzmienie:

1) W ustępie 1 tiret drugie otrzymuje następujące brzmienie:

"– pierwszy odbiorca oznacza osobę fizyczną lub prawną, której dostarczana jest przesyłka i która otrzymuje ją w celu dalszego przygotowania i/lub obrotu."

2) W pkt 5 akapit pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

„Jednostka lub organ kontrolny dokonuje kontroli towaru i dokumentacji finansowej wymienionej w sekcji C pkt 2 oraz świadectwa, o którym mowa w art. 11 ust. 3 lit d) lub w art. 11 ust. 6."